

faa vilde jeg ogsaa have fundet det rigtig at optage det igjen, men det have vi ikke hørt; vi have kun hørt en neutral Erklæring fra den høitærede Regjering, og jeg troede da, at det ærede Medlem for Odenfe Amts 1ste Valgkreds (Det. Hansen) var bleven oplyst af Ordføreren om, hvorfor man ikke har optaget Forslaget paa Finantsloven igjen, og hvorfor man ikke under de Forhold vilde begynde en alvorlig Kamp. Jeg stemmer for Dagsordenen, fordi der i den ligger en Forvaring imod, at det ikke skulde kunne høre hjemme paa Finantsloven. Kampen er dermed ikke opgivet, men den er udsat. Jeg kan meget vel være enig i at beklage disse Embeds- og Bestillingsmænd, det vil sige i den Skuffelse, de lide; men jeg maa dog erindre om, at Jernbanebestillings- og Embedsmændene faae deres Lillesg ligeform ogsaa Invaliderne, og isjor gave vi en stor Mængde af de lønede Embedsmænd Tillæg, saa jeg tror dog ikke, at der er Nødstilstand paaferde. Det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Ankjer) talte rigtig nok om en Nødfilling; det er hans Betragtning af Statshusholdningen, at 400,000 Rd. er en Nødfilling. Det er Bevis paa, hvilken Husholdning vi kunde faae, naar det ærede Medlem og hans Meningsfæller kom til at afgjøre Statshusholdningen; saa blev 400,000 Rd. en Nødfilling; men saaledes staar det ikke for os. Det ærede Medlem var meget utilfreds med Regjeringen, saa vidt jeg forstod ham; han bebrejdede den, at den havde udtalt, at Lønningstillæget paa Finantsloven kunde passere, og at den havde sagt, at een Gang var ingen Gang; een Gang var Alt, sagde det ærede Medlem. Men det ærede Medlem har selv været med til den ene Gang; han har stillet Ændringsforslag til Finantsloven, og han stillede dem vel for at faae dem vedtagne. Naar han saaledes selv har været med den ene Gang, finder jeg ikke, at det, han nu siger, staar i bedste Overensstemmelse dermed. Jeg tror nu at have begrundet, hvorfor jeg lod de Udtryk om Finantslovens Stilling, som ere blevne fremhævede, falde, da vi havde Sagen her til 2den Behandling. Grunden var, som af mig nævnt, Udtalelsene af det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds.

Solstein-Ledreborg: Det er mig ikke muligt at stemme for denne Dagsorden; for det Første allerede og væsentlig af den Grund, at den søger at lægge en Skyld over paa Regjeringen, som jeg i dette Tilfælde ikke kan erkjende, at Regjeringen har. Jeg negter aldeles ikke, at jeg meget havde ønsket, om Regjeringen havde støttet denne Sag i Landstinget, og at jeg ogsaa ønskede, at den vilde gjøre det endnu, men jeg tror ikke, at det, naar man tager Hensyn til den Maade, hvorpaa Regjeringen hele Tiden fra Først af har stillet sig i denne Sag, er berettiget til at udtale Noget fra Folkethingets Side, der kunde ligne en

Bebrejdelse til den høie Regjering, fordi den ikke har gjort det. Denne Bebrejdelse kan jeg i det Mindste ikke gaa med til, jeg finder den ikke billig og ikke retferdig. Hermed skal jeg ikke komme videre ind paa denne Side af Dagsordenen, men skal derimod indskrænke mig til at omtale den anden Del af Dagsordenen, som væsentlig vedrører Lovforslagets Karakter. Det er naturligt, at jeg, der har kjendt dette Lovforslag som ganske Lille, har en vis Forkjærlighed for min ærede Nabo's Mejerstykke, og det er derfor naturligt, at jeg ikke uden en vis Jølelse ser den Lille komme tilbage som en berømt Mand med mange bedre Titler og anbefalinger, end den havde, da den gik fra Folkethinget. Jeg kan særlig ikke negte, at de Navne, der ere komne under Lovforslaget, have glædet mig i meget høi Grad. Det er jo langt bedre Navne end dem, der stode under det, da det gik fra Folkethinget; navnlig har Synet af en Hjøbenhavnsk Landstingsmands Navn (Bloug) paa mig gjort et i mange Maader opvirkende og behageligt Indtryk. Jeg veed ikke, om de Herrer mindes den samme ærede Landstingsmands Udtalelse den Gang jeg var med til at indbringe Lovforslaget, hvorledes han undrede sig over, at jeg ikke skammede mig ved at sætte mit Navn under dette Forslag, og det er mig altsaa naturligvis en Glæde at se, at den ærede Landstingsmand nu er kommen til en anden Erkjendelse, da hans Navn er kommet til at staa under Lovforslaget. Det er efter min Mening et praktisk Bevis paa God og Bedring, og naar det kunde blive fortsat gennem nogle Aar efter samme Maalestok, vilde det maaske kunne medføre en virkelig god frugtbar Samarbejden mellem de to Thing. Men ikke fuldt saa tilfreds er jeg med den Titel, som Forslaget har faaet, idet det er taget ud af Finantsloven og stillet frem her som en særlig Lov. Jeg skal ganske vist indrømme de Herrer, der have sagt, at der i og for sig ikke var Noget i Veien for at vedtage et etaarigt Lønningulovforslag, at det er sket før og meget godt kunde ske igjen. Men naar jeg ikke synes om Titlen, har det sin Grund deri, at den Glæde, som Landstingets Behandling af Finantsloven i Øvrigt maatte medføre hos dem, der have min Anskuelse om Forholdene i det Hele taget, er bleven noget svækket derved. Det kan jo nemlig ikke negtes, at Landstinget ved at behandle Finantsulovforslaget saa hurtig og moderat, som det har gjort og ved fuldstændig at indrømme Folkethinget Ret til at sige „Nei“, har givet et vægtilt Vidnesbyrd for, at Landstinget er gennemtrængt af den Overbevisning, at der kun er een Maade, hvorpaa Finantsloven kan komme til Veie, nemlig den ordinære gennem Overenskomst mellem Thingene. Det er Noget, som jeg ganske sikkert ikke havde Tvivl om, men som dog i disse Tider er gløbeligt at se, at Folkethinget og Landstinget eller i alt Fald Flertallet i begge Thing er enigt om det Punkt, at Finants-